

10. Het afscheid van Marijke

Omdat DE jurk weg is, heeft Jenny nu helemaal geen trek. Het blijft als een bal in haar mond zitten. Iedereen lijkt naar haar te kijken.

Straks zal mevrouw de Knijff alle tassen en kasten van de meisjes nakijken.

‘Ik wil met jou beginnen,’ zegt mevrouw de Knijff als ze zelf klaar is.

‘Ik lees en dan komt de pap. Dus...’

Jenny rilt. Ze weet nog goed hoe pap en prak samen smaakt. Br. Ze doet haar best, maar haar keel slaat dicht. Zodoende is haar bord niet leeg.

‘Goed, Jenny. Dan kijk ik wel zonder jou. Juf Annie zal je hier wel helpen.’

Tranen van narigheid prikken in haar ogen. Voor haar staat een bord met andijviestamppot en spekjes. En daar is yoghurt overheen geschept.

Mevrouw de Knijff kijkt haar aan voor ze de kamer uitgaat.

‘Misschien hoef ik na jou niet verder te zoeken,’ zegt ze nog.

Jenny duikt in elkaar. Marijke gaat als laatste weg. Jenny durft bijna niet naar haar kijken.

Bij de deur blijft ze even staan en draait om. Ze kijkt zo...

Alsof ze haar uitlacht. Dat is nog erger dan de verdenking van mevrouw de Knijff.

Bij de eerste hap begint ze gelijk te kokhalzen.

Juf Annie zit naast haar en kijkt haar onderzoekend aan.

‘Heb jij de jurk?’ vraagt ze dan.

Nu beginnen de tranen te stromen.

‘Je doet wel erg verdacht hoor.’

Jenny schudt alleen haar hoofd.

‘Waarom eet je dan niet?’

Jenny haalt haar schouders op en snuft en snikt.

‘Ik... wil ook... naar huis,’ stamelt ze dan.

‘Vind je het zo erg dat Marijke weggaat?’ reageert juf Annie verbaasd.

‘Ja.’

‘Er zijn toch nog genoeg kinderen?’

‘Maar... Marijke... was mijn vriendin.’

‘Was?’

‘Zij verdenkt mij ook. Dus...’

‘Waarom denk je dat?’

‘Gewoon,’ antwoordt ze met een schouderophaling.

‘Dus, ze vertrouwt jou niet? Dan is ze geen echte vriendin.’

De stem van de juf klinkt resoluut. ‘Eet je bord leeg.’

‘Ik lust dit niet. Ik wordt er misselijk van.’

Juf Annie kijkt van het bord naar Jenny. ‘Je hebt gelijk,’ zegt ze dan. ‘Weet je wat? Ik haal een schaalje yoghurt voor je. Lust je dat wel?’

Jenny knikt.

De juf pakt dan snel het bord. Haar ogen lachen er bij.

‘Maar...’ reageert Jenny met een angstige blik op de gangdeur.

‘Vlug opeten, dan merkt niemand er iets van,’ zegt de juf als ze de yoghurt voor haar neerzet.

Terwijl ze het oplepelt groeit de spanning.

Als ze het maar op tijd op heeft...

Juf Annie staat bij de deur te luisteren.

Als het op is gaat Jenny de gang in en loopt langzaam de trap op.

Boven is het stil en in hun kamer is het donker.
Met een zucht trekt ze even later het laken over zich heen. Er zit een brok in haar keel. Marijke gaat weg en zij...
De tranen glijden kriebelig langs haar oren.
Zal ze nog schrijven? Of? Zij heeft het toch niet gedaan? Zij heeft het alleen gedacht.
Hij is haar nog te groot. Nu nog wel... Maar...
En als Marijke hier niet meer is? Met wie moet zij dan spelen?
Met Jan. Ja, Jan. Hij is lief.
Lief? Gekkie...
Ze kan niet slapen al doet ze haar ogen dicht. Dan ziet ze eigenlijk nog meer.
Alles fladdert door elkaar. Marijke in haar roze jurk. Heidi en Maddy in een roze jurk.
De rustige ademhaling van de vijf meisjes ruist door de kamer.
Met een zwaai staat ze naast haar bed.
Ze gaat naar de wc, die zal nu toch niet op slot zijn?
Voorzichtig doet ze de deur open. Stapt de gang in. Daar staat ze opeens oog in oog met Marijke.
'Hoi,' zegt Marijke zacht.
Jenny kijkt haar aan.
'Is je va...?' fluistert ze.
Het nare gevoel is ineens verdwenen. Marijke doet nu heel gewoon.
'Over ongeveer tien minuten komt hij. Dus... Tot schrijfs Jenny. Het komt allemaal in orde.'
'O... goed.'
Verder weet ze niet wat ze zeggen moet. Het is zo raar. Het knijpt in haar borst en het prikt achter haar ogen.
'Dag,' zegt ze.
Vlug duwt ze de deur open. Nog even kijkt ze om.

Marijke loopt de trap af. Ze steekt haar hand op. Dan is ze weg. Jenny gaat de schemerige kamer weer in.

Ze gaat voor het raam kijken. Ze kan toch niet slapen.

Zou de jurk gevonden zijn? Ze zei er niets van. En ze keek niet boos of zo...

Even is de pijn weg in haar borst. Ze trekt het gordijn een klein stukje opzij. Gaat er voor staan en laat het terug glijden. Zo merkt niemand dat ze hier staat.

In de straat is het rustig. Soms fietst er iemand voorbij. Eén keer lopen er twee moeders met een kindwagen langs.

En dan opeens komt er een auto aanrijden. Heel rustig, het is net alsof hij glijdt. Heel deftig. Voor het huis blijft hij staan.

Even stokt haar adem.

Wat een prachtige auto. Alles blinkt er aan.

Er stapt een meneer uit. Die is ook al zo deftig. Hij doet het achterportier open. Daar pakt hij een jasje uit. Dat doet hij aan. Dat moet zeker bij deftige mensen.

Dan buigt hij nog een keer in de auto. Als hij weer staat zet hij een pet op.

Jenny zucht er van. Het lijkt net een sprookje.

Wie heeft er nu een auto? De dokter en de burgemeester.

Ondertussen loopt de meneer in het donkergrijze pak het grindpad op.

Marijke komt hem tegemoet. Ze slaat haar armen om zijn hals. Na de omhelzing danst ze naast hem mee. Bij Jenny begint het vanbinnen te prikken. Het verlangen naar papa en mama knaagt aan haar hart. Hoelang duurt het nog voor mama haar komt halen?

Tranen glijden uit haar overvolle ogen. Zo kan ze niet goed meer kijken. Alles krijgt rare vormen. Ook de auto.

Het duurt lang voor Marijke en haar vader terugkomen. Jenny wordt er moe van.

Eindelijk komen ze er aan. De vader draagt in elke hand een koffer. Mevrouw de Knijff loopt mee. Marijke danst voor hen uit.

Jenny drukt haar neus tegen het glas. Ze hoopt dat Marijke naar boven zal kijken.

De auto rijdt langzaam de straat in. Mevrouw de Knijff steekt haar hand op. Marijke wuift terug. Opeens ziet ze Jenny. Nu lacht ze en zwaait nog harder.

Dan verdwijnt de auto achter de hoge heg.

Jenny ziet niet dat mevrouw de Knijff ook naar boven kijkt.

Meteen gaat het fluitje in de gang. De rusttijd is voorbij.

Gelijk hoort ze gepraat en gegeeuw. Voetstappen komen naar haar toe.

‘Wat doe jij hier?’ reageert Riek het meisje dat naast het raam slaapt.

Nieuwsgierig staren vijf paar ogen naar haar.

‘Ben jij al aangekleed?’ vraagt Alie vanaf haar bed.

‘Heb je wel geslapen?’ wil Ineke weten.

Jenny kan geen woord zeggen. Ze weet niet of ze moet knikken of schudden.

‘Waarom huil je?’ vraagt Riek.

‘Ze gaat natuurlijk ook proberen om zo naar huis te mogen,’ reageert Alie in haar plaats.

‘O, net als Marijke...’ constateert Ineke.

De hatelijke stemmen gonzen in haar oren.

‘Nu heb je geen deftige vriendin meer,’ zegt Alie dan.

‘Waar heb je die jurk verstoppt?’ wil Riek weten.

Gelukkig gaat dan de deur open.

‘Opschieten meisjes!’ roept juf Truida.

Jenny wacht tot de andere meisjes naar de gang zijn. Dan loopt ze langzaam naar haar kast. Geschokt ziet ze dat alles door elkaar ligt.

Wie heeft dit gedaan? Mevrouw de Knijff? Waarom?

‘Jenny!’

Verschrikt draait ze zich om. In de deuropening staat de juf.

‘Probeer nu alsjeblieft eens op tijd te zijn.’

In de gang wachten alle kinderen op haar.

Alie en Drika hebben Diny tussen zich in. Verder staan ze allemaal twee aan twee.

Jenny sluit achter de meisjes aan en voor de jongens.

Marijke is weg. Echt weg.